

KAN DIYARI

Darahr ruhum,
Çeker beni kendine, karanlık sokaklar.
Kan kokusu gelir rüzgârla...
Yalnızlık ürpertir.
Düşünürüm bir anda,
Kurdun bölerek aşırıldığı kuzuyu.
Nefesim buhar olur, fişkirir burnumda,
Ve bulutlaşır karanlık gökyüzünde.
Rahmet mi olsam, gazap mı olsam? Bilmem ki.
Kızgın taş kesilir gökyüzü bulutları.
An gelir yay gerilir,
Ok fırlar, çingı saçar, kızışır meydan,
O vakit yıldırım olup düşmek isterim ulu dağlara.
Şimşek olup çakmak isterim kör karanlıklara,
Yağmur olup yağarım ,
Sel ile yıkarım kanlı bulvarları.
Okyanus dalgalarıyla yırtarım,
Önüme gerilmiş çelik ağıları.
Dolup kuytu köşelere , kabarıyorum .
Nuh'un gemisini omuzlarım .
Ta ki yok oluncaya kadar ,
Devler , yedi başlı ejderhalar,
Köle ve müstekbirler .....
Sonra bir anne şefkatiyle,
Bırakırım omzumdaki emaneti ,
Çekilirim bir köşeye , mahsun ve ürkek ,
Elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi ...
Hıçkırıklar taş kesilir boğazımda,
Katıla katıla ağlarım öksüzlüğüme.
Boynumun bükük olması ,
Kardeşlerimin körpe olmasındandır.
Doğ ey güneş !
Kaybolmuş yol ayrımında,
Bir şafak vaktinde .
Yırt karanlığın perdesini ,
Çekip al çıplak şehrin örtüsünü ,
Yalnız barut kokmaz bu dar sokaklar,
Kaldırımların kızılığı hayasından değil ,
Grup vaktinin yakınlığındandır ...
Doğ ey güneş !
Doğ ki göreyim Ayyıldız'ım
Doğmazsan çek elini üstümden
Kalemimle savaşıyım,
Bağrında huzur içinde öleyim.

Yusuf ÇOBAN - 1993 Diyarbakır